

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Προξενήτρες και προξενιά άλλοτε και τώρα

Οι άνθρωποι σπάνια αναφέρουν σε ανοικτές συζητήσεις ορισμένα θέματα ανάμεσα στα οποία και εκείνο του προξενιού. Αυτό το συζητούν πολύ μεταξύ τους, οι ενδιαφερόμενες πλευρές.

Αν το προξενιό πετύχει, το προβάλλουν σαν μια έλξη μεταξύ του ζευγαριού και πως οι γονείς ή οι συγγενείς συμφώνησαν. Αν δεν πετύχει, τότε το παρασιωπούν και οι δύο πλευρές, έτσι «ούτε γάτα ούτε ζημιά».

Προξενιό και προίκα τον παλιό καιρό, ήταν άρρηκτα συνδεδεμένα, όταν επρόκειτο για νεαρά άτομα που το θέμα αυτό το χειρίζονταν αποκλειστικά οι γονείς των ζευγαριών.

«Σου δίνω τον γιό μου, αλλά εσύ τι προσφέρεις για την κόρη σου».

Αυτό ήταν δεδομένο- και ίσως διατηρείται και μέχρι σήμερα, αλλά σε ελάχιστες περιπτώσεις. Ο άνδρας έπρεπε να πάρει προίκα.

Πριν όμως φτάσουν στο στάδιο της συναλλαγής, οι δύο οικογένειες, προηγουί ο σημαντικός ρόλος της προξενήτρας ή και του προξενιού.

Έπρεπε το άτομο αυτό να είναι σεβαστό κοινωνικά και της εμπιστοσύνης. Αν η υπόθεση «κλειδώνει» η προξενήτρα είχε και αυτή το μερτικό της. Της το έταζε η πλευρά που ήθελε το προξενιό και την έστελνε να χτυπήσει την πόρτα του σπιτιού που την ενδιέφερε.

Όμως με την ανάπτυξη και την εξέλιξη της κοινωνίας που οδήγησε την γυναίκα στην παραγωγή ήρθε η μεγάλη κοινωνική επανάσταση, που έφερε την αλλαγή.

Η νέα γυναίκα απελευθερώθηκε οικονομικά και σε προέκταση κοινωνικά, για αυτό και απέκτησε το δικαίωμα της επιλογής. Δηλαδή να είναι αποκλειστικά δική της υπόθεση η επιλογή του συντρόφου και οι γονείς από την πλευρά τους να βοηθήσουν στο «κατά δύναμη».

Μιλάμε για τα φτωχά κοινωνικά στρώματα. Διότι οι πλούσιοι έχουν άλλη «μεζούρα». Εκείνοι (και άλλοτε και τώρα), προσβλέπουν με τον γάμο των παιδιών τους, στην «ένωση περιουσιών και επιχειρήσεων».

Τα παιδιά είναι για αυτούς το «μέσον», που οι δύο οικογένειες θα ενώσουν τις επιχειρήσεις τους για το δικό τους οικονομικό συμφέρον.

Στις περισσότερες περιπτώσεις τα ζευγάρια είναι αταίριαστα και αδικημένη πάντα είναι η κοπέλα.

Ο κόσμος τους, έχει τους δικούς του κανόνες και ηθικές αξίες. Ο γάμος των παιδιών τους, είναι μέσα στα πλαίσια της συμφέρουσας οικονομι-

Η Γεωργία Βασιλειάδου, στον ρόλο της προξενήτρας και ο Μίμης Φωτόπουλος, σε μια παλιά ελληνική ταινία της εποχής του '50.

κής συνδιαλλαγής.

Αυτοί δεν χρειάζονται προξενήτρα. Τα άτομα που θα τους βοηθήσουν στο σχέδιο τους, για τον γάμο των παιδιών τους, είναι οι δικηγόροι, οι οικονομικοί σύμβουλοι και οι εκτιμητές ακινήτων περιουσιών.

Αλλά ας επιστρέψουμε στο θέμα μας την προξενήτρα του άλλοτε και του τώρα. Μιλήσαμε στην αρχή γενικά για το προξενιό στα παλιά τα χρόνια, για νεαρά ζευγάρια στην πατρίδα.

Όμως υπάρχει και μια άλλη πλευρά του προξενιού η λιγότερο γνωστή, εκείνη των γυναικών «της κάποιας ηλικίας», οι οποίες στην πρώτη τους νιότη, δεν μπόρεσαν να βρουν το ταίρι τους.

Καθώς έβλεπαν να περνούν τα χρόνια, ανησυχούσαν -και με το δίκαιο τους- ότι κινδύνευαν να μείνουν στο «ράφι», γεροντοκόρες, δηλαδή στα «αζήτητα».

Δεν περίμεναν την προξενήτρα να τις πλησιάσει. Είναι οι ίδιες που χτυπούσαν την πόρτα της και πάνω στην κουβέντα άφηναν να ξεφύγει ο αναστεναγμός:

«Να βρισκόταν κάποιος καλός άνθρωπος και για εμένα».

Η προξενήτρα έπανε αμέσως το μήνυμα και αναλόγως το «σουλούπι» της κάθε κοπέλας, που την επισκεπτόταν, έλεγε σαν δεύτερη Πυθία:

«Αυτά όλα είναι τυχερά. Κανένας δεν ξέρει τι του επιφυλάσσει η μοίρα. Για κάθε κοπέλα υπάρχει ο κατάλληλος άνθρωπος. Φτάνει να βρεθεί».

Άλλες έπανε το νόημα, άλλες όχι. Όμως αν η κοπέλα-παρά την ηλικία της-έδειχνε πως «περνά η μπογιά της» και είχε -το πιο βασικό- κάποιο

γερό «κομποδέμα», η απάντηση της προξενήτρας έβγαине αυθόρμητα:

«Μην ανησυχείς. Εσύ μπορείς να βρεις τον καλύτερο. Άφησε το σε εμένα. Ξέρω πολλούς «καθώς πρέπει» κυρίους με «δουλειά στρωμένη». Μου έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη. Φτάνει να τους μιλήσω για εσένα και εγώ θα πω τα καλύτερα λόγια».

Αυτά ήταν κομμάτια της ζωής της Ελληνικής κοινωνίας, στην πατρίδα, την περίοδο της οικονομικής κρίσης τότε, που οδήγησαν χιλιάδες γυναίκες νέες- και όχι μόνο- αλλά φτωχές, να μπουν στο πλοίο για Αυστραλία. Είμαστε στις αρχές της δεκαετίας του '50. Τα λεγόμενα τότε «νυφοκάραβα», που έδεναν στο Σύννευ και την Μελβούρνη.

Όμως για το προξενιό στην περίοδο της δεκαετίας του '50 στην Αυστραλία θα μιλήσουμε την άλλη εβδομάδα.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ!

Η επιτυχία της στήλης «Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις» που γράφουν ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ και ο ΠΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗΣ κάθε Τετάρτη στον «Κόσμο της Τρίτης Ηλικίας» και αγαπήσατε, μάς επιβάλει να την αυξήσουμε σε δύο σελίδες για να δώσουμε την ευκαιρία στους αναγνώστες μας να δημοσιεύσουν τις δικές τους αναμνήσεις με φωτογραφίες από σημαντικές στιγμές της ζωής τους στους Αντίποδες.

Μόνο με τη βοήθειά σας θα καταγράψουμε για τις επόμενες γενιές τη ζωή, τους αγώνες, τις θυσίες, τα μεγάλα έργα και τους αρχιμάστορες τους μετανάστες που ήρθαν με το τίποτε και έφτιαξαν τα πάντα για την οικογένειά τους και για την Ελλάδα. Οι αναγνώστες μας θα μπορούν ακόμη ν' απαντούν στις απόψεις του Γρηγόρη και του Γιώργου, ή και να συμπληρώνουν τις αναμνήσεις τους.

Την επικοινωνία σας με τη στήλη, «Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις», μπορείτε να στείλετε με e-mail: kosmos@kosmos.com.au ή στη διεύθυνση: Shop 7/5 Belgrave St, Kogarah, NSW, 2217

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Τα κείμενά σας θα διορθώνονται για τυχόν λάθη, αλλά δεν θα αλλοιώνονται και οι φωτογραφίες σας θα επιστρέφονται αμέσως μετά τη δημοσίευση.

ΓΡΑΨΕ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟΝ «ΚΟΣΜΟ» ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΟΥ